

Barcelona, 19 d'Octubre

Estimat amic: Quasi d'un mes he retrassat la nostra resposta. Però no tinc culpa. A l'atabalament dels primers dies de curs ha reguit la grip asiàtica que m'ha fet estar una setmana al llit i una altre com si encara hi estigués. Només fa dos dies que em sento de nou encarrilada. Renuncien doncs a les reprea-hes i que la vostra ^{pròxima} carta sigui realment "prochaine dans tous les sens du mot" com us ho proposaven.

Tot ens ha alegrat i agradat en la que hem rebut: que fos tant llarga, que ens hi donguéssim detalls vostres i dels vostres, que guardéssim un bon record nostre de Catalunya, etc. A mi molt especialment to de la Sardana.

Definiu les vostres sensacions

"d'amertume et calme". És curiós: per a mi sempre han estat d'una certa agitació i d'alegria: m'agrada el pret, i m'agrada començar el curs - com m'agrada despertar-me i començar el dia.

En quant a aquelles sensacions tant fondes que venen de la infància la tardor me les evoca totes ciutadanes: l'asfalt moll, les primeres fulles seques i ~~abrupta~~ el vent, de vegades amb olor de tlena. Al llegir les vostres evocacions de Pei bastit he pensat amb recança això: que la infància, que ens marca tant, sols m'ha deixat records del camp d'estiu i d'hivern.

Pero no puc deixar aquest punt sense puntualitzar que en Joan m'atribueix exactament el que ell sent, cosa que jo podria agrair pero que enmurria "la veritat". Si urana m'agrada molt pero no com si els avantpassats m'hi lliguessin. L'únic Mor en que he sentit això - aquell en que hi fugia llargues hores sola quan encara era nena - és el recó del dolmen

a Rorer: dalt d'una colina coberta
roques i terres calcinades pel sol el vent i
el salobre - i avota el mar entre
oliveres. Un mar més blau que el cel, de vegades
tant argentat com la fulla d'olivera, sempre remo-
rò i present. Només allà el mar m'ha semblat
immens. Potser passa a totes les badies.

En quant a allò que en Joan diu dels
catalans del Nord: el Sud, encara ho puc
~~deixar~~ passar molt menys. Aquí veia la justícia,
pel cap baix, que arrufaria el nas. De vegades
sospito que certs catalans del Sud tenen un
vague "deliri persecutori" sobre això - que
com tot deliri persecutori projecta en les intencions
dels altres el que ells mateixos senten, en el fons. El
cert és que els catalans del Nord no solen
avorrir els seus pobles i els del Sud sí:
els abandonen de fet de tant abandonats
que els tenen de cos.

"Oh là là, que vous êtes gentil menteur
quand vous parlez de mes photos" (Aquesta

mena de coses r'han de dir en
Percent que m'en vaig deixar una on
sembleu molt bons minyons : petitets, lluny,
carretera culla' marcant el mateix pas, tombadets
d'esquena sense sospitar les meves males inten-
cions. Ni l'incloco.

Em ven per tant familiars els
vostres noms que en la vostra carta
m'hi faltaven noticiers serers.
Vull dir detalls - que estan bé i
a Bergerac ja ho deieu

Saluden afectuosament de part
meua a la senyora Lestangues.

Amb tot afecte

Múria
+

Jean dit que je ne devrais pas vous écrire
en catalan et à la main ! Est-ce vraiment ainsi ?
Pour peu qu'il vous coûte de me comprendre, je
vous en prie, dites-le moi